

Sv. Terézia, panna a zakladateľka rádu

15. októbra 2023 ✚ Svätec týždňa

Že dobrý príklad zbožných rodičov má veľký vplyv na srdce dieťaťa a že vzorní kresťanskí rodičia vychovávajú opravdivých Božích sluhov, toho skvelý príklad nám poskytuje blahoslavený život svätej panny Terézie.

Životopisné údaje

Sv. Terézia sa narodila roku 1515 v Avile v Španielsku. Jej vznešení a bohatí rodičia sa volali Alonso Sánchez de Cepeda a Beatriz d'Avila y Ahumada a svoju dcéru vychovávali starostlivo už od najútulejšej mladosti v najčistejšej láske k Bohu.

Zbožný otec Alonso Sánchez rád čítal dobré knihy a dával ich aj svojim čítať. Matka Beatriz učila dietky, akonáhle začínali hovoriť, modlitbám a vstúpila im hlbokú úctu k preblahoslavenej Panne Márii. A čo zbožní rodičia svojim deťom odovzdávali, to činili aj oni sami. Otec bol milosrdný voči chudobným a súcitným voči nešťastným a chorým. So sluhami zaobchádzal láskavo. Nikdy neprehovoril zlého slova a čo mal na srdci, mal aj na jazyku. Nikdy nikoho neznevažoval. Matka, hoci bola rozprávkovo krásna a bohatá, si nezakladala na týchto prednostiach a žila, hoci bola veľmi mladá, akoby bola stará a chudobná osoba. Jej myseľ bola útla a tichá, rozum vynikajúci. Počas celého jej krátkeho života si jej slabé telo veľa vytrpelo, pri tom však bola vždy dobrej vôle a trpezlivá, ako sa svedčí na kresťanskú dušu.

Malá Terézia v šiestich čítavala spolu so svojim mladším bratom životy svätých. A hrozné muky, ktoré sv. mučeníci s trpezlivosťou znášali, pôsobili na ich útle srdcia tak veľmi, že aj oni chceli svoju krv vyliť za sv. vieru. Vydali sa teda zbožné deti na cestu k neveriacim Maurom, ktorí v tom čase časť Španielska obývali, aby vyznaním svojej viery podstúpili smrť od zúrivých nepriateľov kresťanstva. Na úteku z rodičovského domu ich postretli pokrvní príbuzní a tí ich nasilu priviedli späť k láskavým rodičom, ktorí sa veľmi strachovali o svoje dietky. Odvtedy malá Terézia vyhľadávala osamotené miesta, kde sa skrúšene modlievala a často hovorievala: «Ó večnosť, ako veľmi šťastnými robíš nábožných ľudí, a aká strašná si k hriešnikom!» A vždy, keď mohla, podporovala biednych. Sama neskôr hovorievala o svojom detstve: «Dávala som almužny, aké som len mohla, ale môj majetok bol veľmi skromný.»

Peter Paul Rubens, Sv. Terézia z Avily

zdroj: wikimedia commons

Keď jej bolo dvanásť, zomrela jej milostivá mamička. Zbožná panna sa od bolesti vrhla na kolena pred obrazom Panny Márie a so slzami prosila Matku Božiu, aby jej mamičku nahradila. A táto dôverná, odovzdaná úcta k Matke Božej bola odmenená Božou milosťou, ktorá chránila jej čisté srdce pred nákazou v čase pokúšania.

Ako už bolo spomenuté vyššie, Terézia čítavala knihy, ktoré jej zbožný otec dával. Od jednej priateľky sa jej dostali do rúk romány, povesti o rytieroch, o ich svetskom živote – v tom čase bolo takýmito knihami celé Španielsko zaplavené. Čítaním týchto povrchných kníh sa jej zbožná myseľ a srdce zatemnili, a začala sa aj ona nádherne obliekať, aby sa pred očami svetských ľudí zaskvela. Anjel strážny s plačom odvrátil svoju tvár od neskúsenej mladej panny, ktorá stála nad priepasťou duševnej záhuby. A ona sa rada stýkala so svojou pokrvnou priateľkou, ktorá sa svetskými rečami usilovala poškvrniť jej zbožnú myseľ. Hoci to zbožný otec spozoroval, nedokázal zabrániť stretávaniu svojej dcéry so svetskou príbuznou. Sama sv. Terézia spomínala na toto nebezpečenstvo v mladosti takto:

«Keby to Boh dal, žeby môj otec ku mne sesternicu nepripúšťal; lebo teraz to vidím, aké to bolo nebezpečné, keď sa človek stýka so svetskými ľuďmi v tom veku, v ktorom majú byť cnosti vštepované do srdca! Sama čudujem sa, akú veľkú škodu prináša zlá spoločnosť, a keby som to sama nebola zažila, neverila by som. Prajem si len, aby si všetci rodičia vzali zo mňa príklad a aby boli opatrní v tom, akí ľudia sa s ich deťmi stýkajú. Od prírody som nenávidela neporiadne a necudné bytosti, a obľúbila som si kratochvíľne reči; ale keď som sa nevyhýbala príležitosti, upadla som do veľkého nebezpečenstva, lebo som sa viac nebála Boha a dovoľovala som si mnohé veci z bludného presvedčenia, že sa o tom nik nedozvie.»

Avšak milostivý Boh držal stráž nad nevinnou pannou! Keď sa jej staršia sestra vydala, dal starostlivý otec Teréziu do kláštora, aby bola tam vychovávaná a vzdelávaná spolu s inými šľachtickými dcérami. Predstavená zbožná mníška si získala úplnú dôveru a lásku Terézie, ktorá sa s ňou rada zhovárala o božských veciach. Pomaly sa vracala do jej panenského srdca nábožnosť a zaľúbenie a túžba po márnivosti a pozemských rozkošiach slablo. Keby Terézia nebola upadla do choroby, bola by si vyvolila už vtedy kláštorný život; no lekár nariadil, aby chorá opustila kláštor a presťahovala sa na zdravý vidiecky vzduch. Terézia odišla k strýkovi Pedrovi Sánchezovi z Cepedy, veľmi nábožnému a cnostnému mužovi.

Jeho zbožnými slovami a čítaním nábožných spisov, najmä listov sv. Hieronyma, si Terézia znechutila svet a jeho márnosť a nadobudla takú neotrasiteľnú lásku k zbožnosti, že si zaumienila zasvätiť svoj život Božej službe.

Extáza sv. Terézie z Avily od Gianlorenza Berniniho (1652)

zdroj: wikimedia commons

Túto svoju túžbu oznámila otcovi, ten sa však nechcel rozlúčiť s milovanou dcérou. Ušla ona preto tajne do kláštora karmelitánok a prosila predstavenú o prijatie medzi mníšky. Veľmi ju bolelo, že zarmútila otca, ale s radostným pocitom sa vžila do kláštorného života. Do jej srdca sa vrátil svätý pokoj. Neskôr o tom písala takto: «Všetko sa mi v kláštore páčilo. Tak, ako som sa predtým krásnila a svoje útle telo opatrovala, teraz som zametávala kláštor a bola som blažená z pocitu, že som sa oslobodila od tých bláznivostí.»

Roku 1534 zložila sv. Terézia v karmelitánskom kláštore slávnostné sľuby. A Božie milosrdenstvo ju navštívilo ťažkou chorobou, aby jej srdce bolo celkom očistené od toho, čo v nej bolo posiaľ nedokonalé. Choroba ju trápila tri roky; ležala v posteli, akoby bola z dreva a nemohla ani len prstom hýbať. Jej najväčším utrpením bola však jej vnútorná opustenosť, ktorá ju veľmi trýznila. Starostlivý otec dal odnieť milovanú dcéru z kláštora a vynaložil všetku lekársku pomoc, aby jej bolesti utíšil.

Všetko však bolo márne, trpezlivá mníška ďalej klesala do hrobu. Celé dni ležala bez vedomia, a keď prišla k sebe, žiadala si prijať sv. sviatosti, ktoré s plačom prijímala. A hoci temnota duše zmizla a na srdci jej bolo ľahšie, nemoc neprestávala. Na vrúcnu žiadosť bola odnesená do tichej kláštornej cely, kde strávila osem mesiacov medzi životom a smrťou. Mníšky obdivovali jej trpezlivosť a odovzdanosť do vôle Božej. Denne prosila k Bohu o uzdravenie, aby mu mohla lepšie slúžiť a vyhľadávať svoje duševné spasenie.

A skutočne sa uzdravila natoľko, že mohla na barlách do záhrady chodiť. Tu prijímala návštevy pokrvných, ktorí jej o svetských radostiach rozprávali. Smútok ovládol jej dušu a jej srdce začínalo byť rozdelené medzi Bohom a svetom. Vnútorná opustenosť ju opäť trápila. Ale Pán Boh Svoju služobnicu neopustil. Ona sama o tom píše takto:

«V takom smutnom rozporení zaspala moja duša a bola taká zronená, že darmo som hľadala pokoj vo svojich zlých náchylnostiach. Jedného dňa som vkročila do vedľajšej kaplnky, a uzrela som obraz, ktorý tam bol na čas pobožnosti vystavený. Obraz predstavoval Spasiteľa pokrytého ranami. Toto vyobrazenie na mňa

zapôsobilo tak náhle, že som bola celá dojatá bôľom a súcitom zároveň. Pocítila som takú ľútosť nad dovtedajšími hriechmi a nad malichernou pozornosťou, ktorú som venovala utrpeniu Pána Ježiša, znášajúcemu ho za naše hriechy, že mi išlo z toho srdce puknúť. Padla som na kolená k nohám Božieho Spasiteľa a s plačom som Ho vrúcne prosila, aby ma posilnil, žeby som Ho viac neurazila. V tejto modlitbe som pocítila takú útechu a silu, že sa vo mne rozpaľovala moja láska k Bohu a ja som denne naberala silu v zápase sama so sebou. A začala som sa s ešte väčšou chuťou zaoberať Bohom a zlé príležitosti odstraňovať zo svojej cesty. Keď som sa chystala len trochu, aby som Bohu slúžila, obsypával ma hneď samými potešeniami. Ale ja som Ho neprosila o takú útechu, ale len o tú milosť, aby som Ho neurazila, a aby mi moje veľké hriechy odpustil.»

Vitrážové okno v kostole kláštora sv. Terezie z Avily

zdroj: wikimedia commons

Zbožný otec Alonso Sánchez zomrel roku 1539, keď mala sv. Terézia dvadsaťštyri rokov. Pred svojou blahoslavenou smrťou v prítomnosti svojich detí bolestne oplakával, že Bohu vernejšie neslúžil; a sľuboval nariekajúcim deťom, že vo večnosti bude prosiť milostivého Boha, aby ich posilňoval Svojou milosťou v stálom zotrvávaní v svätej službe. Tieto slová zomierajúceho otca otriasli myslou a srdcom sv. Terézie a odvtedy jej často tiekli horké slzy ľútosti.

Spovedník zomrelého otca jej radil, aby čítavala Vyznania sv. Augustína. So svätou zvedavosťou čítavala túto knihu veľkého Učiteľa Cirkvi a prelievala pri tom horúce slzy. Ako kedysi sv. Augustín, sľubovala aj ona, že opovrhne celým svetom a to z celej duše a žiť chce pre kresťanskú dokonalosť. A čo sľúbila, to plnila až do svojej blahoslavenej smrti. Svoje slabé telo nemilosrdne bičovala, stránila sa celej rodiny i sveta. A na radu spovedníka sa modlievala: «Príď, ó Bože, Duchu Svätý.» Pri tejto modlitbe zabudla na všetko, čo jej poslal na svete bolo drahé. A zazdalo sa jej, že v hĺbke svojho srdca počuje Spasiteľove slová: «Dcéra moja! Nechcem, aby si prechovávala priateľstvo k ľuďom; zabávaj sa jedine s anjelmi.»

Odvtedy nemilovala nikoho okrem Boha. Neskôr o tom napísala: «Kto sa raz začal cvičiť v modlitbe, ten nech to nikdy nezanechá, čo by aké chyby badal na sebe; lebo toto je jediný prostriedok, ktorým človek býva vedený k polepseniu seba. Hovorím to z vlastnej skúsenosti. Len modlitba bola bránou a cestou ku všetkým veľkým milostiam, ktoré mi Pán udelil, a Boh ma od Seba nikdy neprepustil nepotešenú.» Jej čistá duša, ktorá sa celá strácala v láske Božej, bývala odmeňovaná skrze milostivého Boha mnohými zjaveniami, v

ktorých počula tajomstvá, ktoré žiadne oko nevidelo, žiadne ucho nepočulo, ani žiadne ľudské srdce nepocítilo. Pokorná slúžka Božia svoje videnia tajila, zverila sa len svojmu spovedníkovi a ten nariadil, aby sa menej modlievala a sviatosti prijímala, pretože vtedy skvela sa jej tvár viac, než tvár Mojžiša na vrchu Sinaj a bývala dlhší čas vo vytržení mysle. Sestry starostlivo pozorovali jej počínanie, a keď zbadali pri nej najmenší poklesok, ohovárali ju. Zakúsila mnoho posmechu a hany. Predstavená kláštora ju uväznila. A keď sv. Terézia na rozkaz spovedníka zjavila svoje nadprirodzené videnie, sestry jej hovorili, že je posadnutá zlým duchom a že prišla o rozum.

No sv. panna znášala hanenie s najväčšou trpezlivosťou. K svojim nepriateľom bývala taká láskavá, že biskup v Avile, kde vtedy v kláštore žila, hovorieval: «Kto si praje, aby ho Terézia mala rada, nech jej len urobí nejakú škodu alebo krivdu.» Milosrdný Boh tešieval ju v takých prípadoch: «Neboj sa nikoho dcéra Moja; Ja s tebou hovorím a neopustím ťa.» Keď jej spovedný otec radil, aby sa pri svojich zjaveniach prežehnala a miesto hneď opustila, počúvla spovedníka. A počula v zjavení hlas Boží: «Dobre robíš, dcéra Moja, že počúvaš svojho vodcu, a rob to vždy rada. Ale príde čas, v ktorom im oznámim, že Ja Sám ťa poctievam Svojou prítomnosťou.»

Pokorná mníška zjavila svoje nadprirodzené videnia svätým mužom Františkovi Borgiasovi a Petrovi z Alcantary a prosila ich o radu, čo by o tých zjaveniach mala súdiť. Svätí muži pripisovali tie zjavenia jej hlbkej pokore, úplnému odovzdaniu jej čistej duše Bohu a kajúcnemu životu, čo dobrotivý Boh Svojou milosťou odmeňuje. Ani jeden deň sa neminul, žeby niektorému blížnemu nebola preukázala nejakú službu lásky. Horlivo sa ujímala chorých. Znášala im to najlepšie jedlo a lieky, čo kde zohnať mohla, a častokrát opúšťala prácu, aby len mohla byť pri chorých a tešiť ich. Jedna mníška mala niekoľko otvorených rán, ktorými nestrávené pokrmu odchádzali. Ani jedna sestra ju nechcela opatrovať, každá od nej utekala; len svätá Terézia sa o ňu starala.

„Je to láska sama, čo dáva hodnotu všetkým veciam,“ – sv. Terézia z Avily

zdroj: wikimedia commons

Najväčšiu starosť mala o spásu duší: obetovala im mnoho slz, modlitieb a kajúcnych skutkov, aby milostivý Boh zarytých hriešnikov obrátil. A mnohých získala Bohu. Zúrenie luteránov a kalvínov vo Francúzsku, v Nemecku a v Uhorsku veľmi dojímalo jej zbožné srdce, ba chcela svoj rád opustiť a medzi tých bludárov ísť, aby ich hnev proti sv. Cirkvi modlitbami, pôstom a inými kajúcnymi skutkami krotila. Hovorila: «Keď nepriatelia Ježišovi posvätné chrámy rúcajú, ktoré Mu naši otcovia posvätili, je slušné, aby sme nové vystavali a tak Jeho česť obnovili, a v Jeho službe väčšiu horlivosť preukazovali, než tie nástroje Pekla zlosť a hnev prejavujú.»

Oduševnená horlivosťou pre Božiu česť a bolesťou preplneným srdcom nad úpadkom kláštorného poriadku chytila sa do ťažkej práce, aby opravila pravidlá karmelitánok a uviedla do neho prvotnú prísnu disciplínu, lásku k poslušnosti, sebazapieranie, cnosť chudoby a odovzdanosti k Bohu. Narazila na veľký odpor a to nielen u sestier rádu, ale aj u svetskej vrchnosti a, áno, aj u biskupov. Ale pokorná Božia slúžka prejavovala pri mnohých urážkach tichosť mysle a najväčšiu trpezlivosť. V kláštore v meste Avila vypovedalo 180 mníšok poslušnosť pravidlám rádu. Predstavená všetkých karmelitánskych rádov v Španielsku nevedela inej rady a pomoci, než že im dala za opátku sv. Teréziu. Mníšky zúrili, že si nesmeli samy zvoliť predstavenú, a chceli kláštornú bránu zavrieť, keď provinciál celého karmelitánskeho rádu viedol svätú Teréziu do kláštora.

Pokorná služobnica Božia sa postavila na stolicu v chodbe, kde ako predstavená mala sedieť, obraz Panny Márie, a ona sama si sadla na stoličku k nohám toho obrazu a prehovorila sestrám tak skromne, že si ich hneď naklonila. Uisťovala ich, že tú voľbu len na radu prijala, a dobre vie, že len od nich sa bude môcť priučiť mnohému dobrému, že im prišla len slúžiť a ich blahobyť podporovať, že jej túžba smeruje len k tomu, aby s radostným srdcom Pánu Bohu slúžili a stanovy rádu zachovávali. A bola taká vlúdna a tichá, že o tri roky, keď prišlo k novej voľbe, jednohlasne sv. Teréziu zvolili. V kláštore panoval poriadok a mníšky sa cítili celkom nešťastné, keď provinciál preložil svätú Teréziu do iného kláštora.

Roku 1562 začala sv. Terézia v kláštore v meste Avila prísne spravovať rád karmelitánok. Žiadna mníška nesmela mať vlastný majetok. Rúcho zaviedla z hrubého nefarbeného súkna, celkom úzke. Plášť zapínal sa dreveným gombíkom, košeľa a šatka smela byť len z bavlny, pás z kože. Mníšky mali chodievať vždy bosé, odtiaľ ich meno «bosé karmelitánky». Aj ich závoj musel byť z hrubého plátna. Za lôžko im slúžila doska so slamníkom. K jedlu si sadali iba dva razy cez deň. Mäso vylúčila navždy. Aby sv. Terézia ľahšie ponúkala svoje sestry k plneniu ťažkých pravidiel obnoveného svojho rádu, sama plnila tie prísne stanovy čo najochotnejšie.

Sama si vyvolila to, čo bolo najhoršie v jedle, v rúchu, v lôžku, v práci, a len na to dbala, aby rúcho bolo čisté. Všetky sestry obsluhovala. Keď v kláštore na Božie Telo nemali sestry iný pokrm okrem chleba, ďakovala Pánu Bohu, že ich uznal za hodné takú chudobu znášať. A sestry tešievala: «Čím menej máme, tým menej mám starosti.» Pretože sv. Terézia zavádzala do karmelitánskeho rádu takú prísnu disciplínu, bola jedna mníška nespokojná, svojhlavá, nepoddajná. Sám kráľ a pápežský vyslanec v Španielsku boli poštvaní vlačnými mníškami a kňazmi proti sv. Terézii. A keď potom aj kráľ, aj pápežský vyslanec prísne karhali jej pokračovanie pri zavádzaní nového poriadku v avilskom kláštore, mestský magistrát dal uväzniť horlivú svätú pannu. Sv. Terézia trpezlivo znášala veľké pohanenie a radostne zvolala: «Ó Bože, daj mi alebo trpieť, alebo zomrieť!»

Peter Paul Rubens, sv. Terézia z Avily

zdroj: wikimedia commons

Bola presvedčená, že kríže a trápenia sú kresťanovi potrebné k dosiahnutiu večného blahoslavenstva. Dojímavý je list, ktorý jednému zbožnému mníchovi zo svojho väzenia napísala: «Ach, otče môj, či je väčšej útechy, sladkej radosti, ako tej, keď možno pre Boha trpieť? Je to síce ťažké, ale je to predsa najistejšia cesta k Nebu. Preto má byť kríž našou potechou, našou rozkošou; a preto vyhľadávajme kríž, žiadajme si ho, objímajme ho! Beda nášmu napraveniu a beda nám všetkým v tom dni, v ktorom nám bude kríž chýbať.» V tom istom liste predpovedala, že prenasledovanie jej nového prísneho rádu zakrátko prestane, hoci ho pápežský vyslanec zakázal. Písala listy Sv. Otcovi, biskupom a svetským vrchnostiam, z ktorých sa zračí láska k dušiam blížnych a jej neúnavná námaha, aby sa zlepšil morálne upadnutý stav karmelitánskeho rádu. Zakrátko kráľ zmenil svoje zmýšľanie a pápež Gregor XIII. potvrdil pravidlá ňou obnoveného karmelitánskeho rádu.

Popri mnohom prenasledovaní bývala sv. Terézia trápená mnohými nemocami. I tak neprestávala cestovať, bez ohľadu na počasie a pohodlie, aby nové kláštory svojho rádu zakladala. Keď starostlivé sestry naliehali na to, aby si dopriala trochu pokoja, hovorievala: «Pokoje teraz nepotrebujem, ale trápenie a kríž.» Keď svoje slabé telo pôstami a bičovaním trýznila a sestry jej dohovárali, že svoje slabé zdravie podkopáva, riekla len krátko: «Čo na tom záleží? I tak musím zomrieť.»

A ovocie jej namáhavých prác dozrelo; lebo po celom svete zakladali sa nové kláštory jej prísneho rádu, a to v takej miere, že pred jej blahoslavenou smrťou šesťdesiat ženských a mužských karmelitánskych kláštorov, ktoré pozakladala, prekvitalo. Jeden dominikán, ktorý spísal život sv. Terézie, hovorí, že v nej bolo vidieť skôr anjela, než človeka s telom a s krvou, tak že žila na svete nedotknutá nečistotou tela. A čistota jej duše bola taká veľká, že nikdy ani len nepocítila nečisté pomyslenie, ba ani nevedela, čo to je. A keď sa podriadené sestry v tých veciach s ňou radili, posielala ich k druhým sestrám, keďže v tej veci nemala žiadnu skúsenosť. V spisoch o jej vyhlásení za svätú stoja tieto slová: «Medzi všetkými cnosťami, ktorými ju Boh ako Svoju nevestu ozdobil, zaskvela sa čistota najdokonalejšie.» A milostivý Boh ju odmenil už na tomto svete hojnou potechou a tým, že jej neúnavná snaha predsa raz bola korunovaná výsledkom.

A blížil sa čas, v ktorom sv. Terézia mala prijať aj nebeskú odplatu za svoje zriedkavé cnosti a diela. Roku 1582 založila kláštor v Burgose a vracala sa do Avily, kde najviac bývala. Vojvodkyňa z Alby pozvala sv. Teréziu k sebe. Hoci chorá a slabá, splnila jej žiadosť a strávila viac hodín rozhovorom s vojvodkyňou. Keď sa vrátila do svojho kláštora, ochorela ešte viac. 30. septembra ju zaliala krv; 3. októbra dala k sebe zavolať sestry a riekla:

«Zaprisahávam vás, skrze lásku Božiu, zaprisahávam vás, aby ste stanovy a pravidlá celkom plnili, a mňa nehodnú hriešnicu, ktorá sa blíži smrti, ako vzor svoj nenasledovali. Pamätajte radšej na odpustenie, o ktoré vás prosím.»

A prosila, aby jej boli udelené sviatosti zomierajúcich. A keď uzrela Telo Božie, vyskočila z postele, vyzerala ako oslávená, hodila sa na kolená, a začala spievať, že sa blíži jej hodinka a volala: «Ó Bože môj a Ženích môj! Tak teda prišla dávno žiadaná hodina, v ktorej sa približujem k svojmu Spasiteľovi! Nech sa stane vôľa Tvoja! Konečne je tu okamih, v ktorom vystúpim zo svojho vyhnanstva a moja duša nájde v Tvojej prítomnosti slasť, po ktorej už tak dávno túžila! Bolesti jej posledného boja trvali celú noc, počas nej takto vzdychala: «Kajúcny a pokorným srdcom, ó Bože, neopovrhuj!» K ránu 15. októbra roku 1582 tíško usnula v Pánu. Po jej smrti stalo sa mnoho divov. Jej mŕtve telo bolo pochované v chráme karmelitánskeho kláštora v Avile v Španielsku, kde sa prechováva až podnes v nádhernom pomníku. Pápež Gregor XV. ju vyhlásil roku 1621 za svätú.

Sv. Terézia sa vyobrazuje v karmelitánskom rúchu ako v ruke drží horiace srdce, prebodnuté šípom, v druhej ruke má pero na písanie.

Kláštor Zvestovania karmelitánskych matiek, Alba de Tormes, miesto , kde sa nachádza hrob
sv. Terézie z Avily

zdroj: wikimedia commons

Poučenie

Že sv. Terézia už v útlej mladosti prejavovala kresťanskú dokonalosť, toho príčinou bola nábožná výchova, akej sa jej od šľachetných rodičov dostávalo, ich zbožný príklad a tá okolnosť, že čítavala dobré, srdce zušľachtujúce knihy. Keď neskôr dostala sv. Terézia do rúk romány o rytieroch, o princoch a princeznách, nemilobohu postrieľaných, o drakoch atď, keď sa začala stýkať so svetskou pokrvnou príbuznou, ktorá jej o svetských márnostiach rozprávala, zatemnila sa jej čistá duša, v srdci boli prebudené jej ľudské náruživosti a ona stála nad priepasťou svojho duševného spasenia. Len nábožné spisy sv. Hieronyma a sv. Augustína ju

priviedli späť na pravú cestu, vedúcu k večnému spaseniu.

Kresťanskí rodičia, tu máte živý príklad, ako máte chrániť svoje dietky, Bohom vám zverené, od zlej nákazy, ktorá vstúpuje sa do útlych sŕdc detí čítaním zlých kníh a spisov, stykom s ľahkomyselnými, svetskými ľuďmi, navštevovaním tancovačiek a v mestách nemravných divadelných predstavení. Na našich trhoch predávajú sa také nákazlivé, smiešne, «krvavé romány» o drakoch a iných monštroch, ktorým oheň z papule šľahá, o starých rytieroch, o «slávnych» zbojníkoch atď; všelijaké «nebeské listy», ktoré sľubujú večné spasenie tým, ktorí ich čítavajú, všelijaké nemravné pesničky o divotvorných a nemravných príbehoch: a toto všetko je zhubným jedom pre útle srdcia neskúsených detí.

A predsa vyhadzujú mnohí zaslepení rodičia peniaze za tento smradľavý jed a podávajú ho svojim nevinným deťom k časnej ako aj večnej záhube. Čo hovorí sv. Chryzostom na výstrahu rodičom, aby nedovoľovali deťom a mládeži navštevovať divadlá, to platí aj o čítaní «krvavých románov» a iných zlých spisov. «Keď náš sluha nesie v ruke horiaci lúč (triesku), nuž nakladáme mu starostlivo, aby nešiel na také miesto, kde leží slama, seno alebo iná horľavá látka, a to robíme z obavy, žeby nespadla mu iskra, a to aj proti vôli, a nezapálil celý dom. Tú istú starostlivosť vynakladajme aj ohľadom našich detí, a nedovoľme im nikdy, aby svoje oči obracali na nejaké bezbožné predstavenie; a keď také osoby v našom susedstve bývajú, ktoré podobné predstavenia navštevujú, zakazujme deťom, aby ich navštevovali a s nimi sa zhovárali, keď nám na tom záleží, aby žiadna iskra do ich srdca nepadla a v ňom požiar a nenahraditeľnú škodu nezapríčinila.

«Čo sa predstavuje v divadle, to je slávnosť diabla.» Takými nemravnými, krvavými divadlami, ktoré sa predvádzali v rímskych amfiteátroch, boli nakazení všetci pohanskí Rimania a zo zábavy sa dívali, ako divoké šelmy prelievali nevinnú krv svätých mučeníkov, a vraždili sami seba a svojich cisárov, ktorých predtým ako bohov uctievali; a zakrátko zanikla sláva svetovládneho Ríma. Zlými spismi sa nakazí útle srdce dieťaťa a tí, ktorí mu ich podávajú, veľkej zodpovednosti a zločinu sa dopúšťajú pred tvárou Božou. Svojim synom a dcéram dávajte dobré knihy o svätcoch a šírte ich aj medzi dospelými: a budete mať zásluhu u milostivého Boha, lebo neskazíte svoje dietky.

Modlitba

O Bože, vyslyš nás, aby sme, ako sa zo slávnosti sv. panny Terézie radujeme, podobne potravou jej nebeskej náuky sa kŕmili a pocitom vrúcnnej zbožnosti naplnení sa zdokonaľovali. Skrze Ježiša Krista, Pána nášho.

Amen

-mip-

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-terezia-panna-a-zakladatelka-radu/>